

נזיר כח

דברי רב נחמן (בדף כו): הא דאמרי בהמה הרי היא כמפורשת, לא שנו אלא תמימה, אבל בעלת מום - הרי היא כסתומה

ויקרא פרק ד

(כג) או הודע אֵלָיו חטאתו אֲשֶׁר חָטָא בָּהּ וְהֵבִיא אֶת קֶרְבָּנוֹ שְׁעִיר עִזִּים זָכָר תָּמִים :
(כח) או הודע אֵלָיו חטאתו אֲשֶׁר חָטָא וְהֵבִיא קֶרְבָּנוֹ שְׁעִירֵת עִזִּים תָּמִימָה נִקְבָּה עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא :
(כט) וְסָמָךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֲטָאת וְשָׁחַט אֶת הַחֲטָאת בְּמָקוֹם הָעֶלְה :
(לב) וְאִם כֶּבֶשׂ יָבִיא קֶרְבָּנוֹ לְחֲטָאת נִקְבָּה תָּמִימָה יְבִיאָנָה :
(לה) וְאֶת כָּל חֲלָבָהּ יִסִּיר כַּאֲשֶׁר יוֹסֵר חֲלָב הַכֶּשֶׂב מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר הִפְתָּן אֹתָם הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי ה' וְכָפַר עָלָיו הִפְתָּן עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ :

קושי: מתיב רבא:

הפסוק	מה לומדים ממנו
<u>קרבנו</u> (פסוק כג)	אינו יוצא בקרבן אביו (בהמה) מן הקלה על החמורה או מן החמורה על הקלה
<u>קרבנו</u> (פסוק כח)	אינו יוצא בקרבנו של אביו (בהמה) מן הקלה על הקלה ומן החמורה על החמורה
<u>קרבנו</u> (פסוק לב)	ואינו יוצא בקרבן אביו במעות
<u>קרבנו</u> <u>לחטאת</u> (פסוק כח)	אינו יוצא בקרבן שהפריש לעצמו מן הקלה על החמורה מן החמורה על הקלה (וגם מן הקלה על הקלה או החמורה על החמורה)
<u>לחטאת</u> (פסוק לה)	אינו יוצא במעות שהפריש לעצמו מן הקלה לקלה ומן החמורה לחמורה, מן החמורה לקלה ומן הקלה לחמורה, שכן אם הפריש לעצמו מעות מן החלב והביא על הדם, על הדם והביא על החלב

המשפט שממנו הקשה: יכול לא יצא בקרבן אביו, בבהמה שהפריש אפי' מן הקלה על הקלה מן החמורה על החמורה, שהרי אין אדם מגלח על בהמת אביו בנזירות, אבל יוצא במעות שהפריש אביו אפי' מן החמורה על הקלה או מן הקלה על החמורה, שהרי אדם מגלח על מעות אביו בנזירות
קתני מיהת **בהמה**, מאי לאו אפי' בעלת מום?
תירוצ: לא, תמימה.

קושי על התירוצ: אבל בעלת מום מאי? כסתומה דמיא, מאי איריא דקתני **מעות**

שהפריש אביו? ליתני בעלת מום!

תירוצ: הכי נמי, דלמאי חזיא? לדמי, דמי היינו מעות.

משנה.

תנא קמא	ר' עקיבא	רבי (מאיר)
נזרק עליה אחד מן הדמים - אינו יכול להפיר	אפילו נשחטה עליה אחת מכל הבהמות - אינו יכול להפיר	אף בתגלחת הטהרה - יפר, שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מגלחת.
כיון דאיזדריק עלה דם - לאלתר שריא בחמרא, והא לית לה ניוול	אפי' אישתחיתת בהמה אינו יכול להפיר, משום הפסד קדשים	בד"א - בתגלחת הטהרה, אבל בתגלחת הטומאה - יפר, שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מנוולת

דיוק מהמשנה: מתני' דלא כר' אליעזר, דאי ר"א, האמר: **תגלחת מעכבת**, וכיון דלא גילחה אסירה בחמרא, וכיון דאית לה ניוול מצי מיפר;

קושי על ר' עקיבא: מתקיף לה רבי זירא: ואמאי? לזרוק דמן שלא לשמן ויתיר בשר באכילה!
מי לא תניא: **כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן, או ששחטן לפני זמנן או לאחר זמנן - הדם יזרק והבשר יאכל, ואם היתה שבת - לא יזרק, ואם זרק - הורצה להקטיר אימוריין לערב!**
תירוצ: אמרי: אי דשחט עולה או שלמים ה"נ, אלא הכא במאי עסקינן - כגון ששחט חטאת ברישא, כדתנן: **אם גילח על אחת משלשתן - יצא.**

